

19
62

NAŠALUČ

OKTOBER

Ali več . . . ?

... da se v Združenih državah Sev. Amerike skoti vsak dan tri milijone in pol podgan;

... da je na zemlji več kot 18.000 različnih vrst rož orhidej;

... da poišče avstralska „svilena ptica“ za okras svojega gnezda modre jagode, ki jih na kamnu zmečka in tako dobi barvo za svoje pleskanje;

... da prinašajo tudi pajki svojim samičam darila, ki spadajo k poročnemu obredu;

... da so opazovali speče slone, ki so položili pri tem svoje čekane na veje dreves;

... da si je mogoče z vodo, ki jo pijemo zdaj, gasil žejo že cesar Neron. Voda je namreč neuničljiva in se vedno znova vrača v morje, kjer se začne znova stalno kroženje izhlapevanja in padavin;

... da je emir v Kuwaitu (v Aziji), ki velja zaradi petrolejskih ležišč v njegovi kneževini za enega najbogatejših ljudi na svetu, potožil angleškemu znanstveniku, da pri-manjkuje v Kuwaitu predvsem vode. Izjavil je: „Vedno znova smo poskušali dobiti vodo na raznih krajih, pa zaman! Kjer koli vrtamo, vedno naletimo le na petrolej!“

... da so tudi cvetlice občutljive za hrup? Če postavimo nageljne v vazi tesno zraven hrupnega orkestra, se obrnejo vstran od godbe.

... da je kri šestkrat gostejša kot voda ter da vsebuje 25 kvadrilijonov rdečih krvnih celic, ki nosijo kisik iz pljuč v druge dele telesa. V vsakem kubičnem milimetru krvi je 4 do 5 milijonov rdečih celic in okoli 7 tisoč belih celic, ki so na straži proti okuženju.

... da imamo v ledvicah dva in pol milijona drobkanih filtrov ali cedil, skozi katere gre v 24 urah 200 litrov tekočine in dva kilograma trdnih snovi, ki jih precedijo in izločijo tisto, kar je odveč in škodljivo. Ko ledvice tako opravijo svoje delo, vrnejo prečiščeno snov v krvni obtok skozi cevčice, ki so skupaj dolge več kot 60 kilometrov. Vse to poganja naprej naša sesalka — srce.

... da je pred začetkom četrtega mednarodnega kongresa fizikov v zahodnonemškem vseučiliškem mestu Heidelbergu predsednik

prosil sodelujoče, naj sestavijo, da bo šlo delo hitreje od rok, čim krajša in čim preglednejša poročila. To je znanstvenikom skušal dopovedati z naslednjo nazorno primero: „Predavanja naj bodo kakor damska srajca: dovolj kratka, da so zanimiva, in ne tako dolga, da bi kaj važnega prikivala.“

Pesem za vinsko trgatev

Nebesa so en lušten kraj,
sam Bog jih nam dočakat daj!
Svet Janez nam bo jagnje dal,
Svet Lukež pa solatco opral.
Svet Peter pa po ključke skoč',
in sladkega vinca nam natoč'.

VSE ZA TURIZEM . . .

Da ustvarijo pri turistih privid o resnični afriški divjini, so turistične agencije v afriški Keniji v bližini campingov namestile zvočnike, iz katerih zadoni ponoči na plošče posneto rjojenje levov. Že po nekaj dnevih so pa morale to senzacijo opustiti. Zakaj?

Zvočniki so namreč privabili iz velikih daljav pristne leve, ki so se osebno udeleževali koncertov. To je pa bilo za turiste le preveč neprijetno in nevarno.

„BOLJE TRI URE PREZGODAJ, KOT MINUTO PREKASNO.“
Shakespeare

Rojakinji, ki je tako lepo pela v gostilni v Habsterdicku 1. maja in ki je držala pri maši in večernicah zastavo Matere božje, pošiljam lepe pozdrave. — Julka Durn, Knutange.

Uprava sporoča:

S. Bergoč, Norveška: Smo prejeli. — Corrimal, Avstralija: Smo prejeli. — V. Kanalec, Švedska: Smo prejeli. — A. Svetec, Švedska: Smo prejeli, hvala. Prijazno vabimo vse, ki še niso poravnali naročnine, da jo poravnajo.

V zbirki KNJIŽIC je izšla nova knjižica: Hrstelj, Anton Martin Slomšek

Zgodovina se ponavlja

Pred skoro dva tisoč leti sta si stala nasproti dva svetova.

Na eni strani je bil poganski in materialistični Rim, ki se je ponášal z največjo močjo, bogastvom in slavo tedaj poznanega sveta.

Na drugi strani pa je stalo dvanajst ribičev, ki po zgledu svojega božjega Učenika niso imeli, kamor bi položili svojo glavo.

Prvi so razpolagali z odlično izvežbano vojsko, ustaljeno politično oblastjo, važno gospodarsko silo in visoko kulturo.

Drugi vsega tega niso imeli. Njihova moč so bile zvišene resnice Kristusovega evangelija.

In vnela se je bitka, krvava bitka, ki je trajala tristo let. V tej bitki je vseh dvanajst ribičev in na stotisoče njihovih učencev zgubilo življenje. Z mučeniško smrtjo so zapečatili zvestobo idealom Kristusovega evangelija.

Toda umirajoč so zmagovali in zmagali.

Kristusova ideja o človekovem zvišenem cilju na zemlji ter njegov nauk o pravičnosti in ljubezni sta bila močnejša od surove sile poganskega sveta.

+

Zgodovina se ponavlja.

Današnji časi so v mnogočem slični prvim časom krščanstva.

Tudi danes si stojita nasproti dva svetova.

Na eni strani stoji brezbožni svet, ponosen na svoje uspehe v znanosti in tehniki ter na iz njih izvirajočo moč.

Na drugi strani pa je Cerkev, sicer trpinčena in poniževana, a kljub temu duhovna velesila s čudovito zgodovino.

Prvi drži v svojih rokah vso moč in oblast tega sveta.

Moč drugega pa je veselo oznanilo Kristusovega evangelija.

Na eni strani materija, na drugi strani duh.

Kdo bo zmagal?

+

Kot vemo iz sv. pisma, je Kristus Cerkvi zagotovil končno zmago. ... „in peklena vrata je ne bodo premagala“ (Mt 16, 19).

A kako bo v posameznih krajih in v posameznih obdobjih zgodovine, pa je odvisno od kristjanov samih.

Torej od nas.

Saj je tudi zmaga prvih krščanskih stoletij bila odvisna od zvestobe prvih kristjanov.

Čas nam je tedaj zaupal silno nalogo, da svet duha pomagamo do veljave. Duhovni svet mora prekvasiti snovni svet, ga oplemenititi ter postaviti v službo prave sreče človeštva.

Ob tej nalogi nas je strah.

Kako prav je imel nadškof Jeglič, ki je že pred leti zaklical slovenski mladini, zbrani v Celju: „Naši časi so veliki in veliki časi potrebujejo velikih ljudi!“

Današnji časi so veliki ne samo po svojih mnogo obetajočih dognanjih, marveč tudi po svoji hudobiji, veliki po svoji zablodi in splošnem odpadu od Boga.

Ko se je človek uprl Bogu, ko se je materija postavila po robu duhu, je povsod zavladal nered, silen kaos.

Veliki časi!

Vse drvi v prepad. Ako hočemo preprečiti splošen polom, bo treba zastaviti ogromno sil.

Tu ni mesta za slabiče.

Potrebni so veliki ljudje, ljudje prepričanja in značaja. Tu so potrebni ljudje, ki znajo kot prvi kristjani plavati proti toku.

+

Ali smo taki?

Tu bi se dalo marsikaj povedati.

1 9 6 2

N L

8

Imamo opravka z mnogimi težavami, a na tem mestu omenimo samo dve.

Prve težave so v nas samih.

Nam se pozna, da nas je skozi stoletja tlačila tujčeva peta. To nam je nekako zlezlo v kri, okrnilo smelost in podjetnost, ubilo zdravi ponos in sploh oslabilo našo osebnost. Tako nekateri niti ne vedo jasno, kaj so in kaj hočejo. Razmere so jih naučile, da ni dobro preveč razmišljati; koristneje je, menijo, prilagoditi se ter plavati s tokom, a ne proti toku.

Med takimi bomo, razumljivo, zaman iskali značajev in bojevnikov.

Čeprav so to sicer dobri ljudje, jih najdemo često med sopotniki sil temè.

+

Koliko je takih?

Preveč!

Če bi jih bilo pet, bi jih bilo preveč.

Cerkev, narod in čas nas kličejo, da se otremo posledic preteklosti ter se vzgojimo v ponosne svobodnjake, svobodnjake, ki vedo, kaj so in kaj hočejo. Ki vedo, da so slovenski katoličani in da je v sodobnih časih njihovo mesto na strani tistih, ki se neustrašeno bojujejo za zmago Kristusovih načel.

Poziv Molitvene zveze

Tudi naš list rad objavi poziv „Molitvene zveze za slovensko domovino“.

Ta zveza je duhovna zveza, ki ima namen vzbuditi med rojaki po svetu čimveč molitve in odpovedi, da bi Bog dal preživeti slovenskemu narodu v domovini sedanje čase tako, da bi naš narod ostal pri življenju in da bi v njem znova vzcvetela globoka vernost.

„Molitvena zveza“ **vas vabi**, da sklenete:

1. Prizadevati si za vedno popolnejše (krščansko življenje v stalni posvečujoči milosti božji.

2. Darovati svoje vsakdanje molitve, delo, žrtve in trpljenje v spravo za grehe naše domovine.

3. Darovati vsak dan vsaj eno skrito žrtev ali premagovanje na čast Brezmadežnemu Srcu Marijinemu za spreobrnjenje Rusije.

Druge težave pa so v zmedenosti pojmov mnogih.

Mnogim je laž resnica in resnica laž.

Prvi kristjani so glede tega bili na boljšem. Poganški Rim je naravnost in odkrito udaril po njih. Če si bil kristjan, si zaslužil smrt ali kako drugo težko kazen. Jasno so povedali, da hočejo iztrebiti zadnje sledove krščanske vere.

Danes pa je stvar drugačna. V preganjanju vere se v novjšem času odlikuje komunizem. A ne nastopa odkrito. Posebno med izseljence, kamor njegov bič ne sega, prihaja v ovčjih oblačilih. Nosi prijazen obraz, govori o verski in vsestranski svobodi, meša ideje domoljubja in režima ter obljublja vse, kar izseljenci žele.

+

To je bojna igra!

Tu se nam kaj lahko zgodi, da nehote postanemo, kot pravijo, „koristna budala“, naivni pomočniki brezbožnih sil. **Tudi tu moramo znati plavati proti toku in skozi varljive besede in navideznosti razbrati STVARNOST.**

Stvarnost je kruta.

Čeprav je komunizem omilil svoje metode, je v svojem bistvu ostal isti, brezbožen. Njegove osnove so v polnem nasprotju s krščanskimi resnicami. Res je, da komunistične oblasti iz tega ali onega razloga včasih prispevajo za popravila cerkva, a je še bolj res, da je še vedno vhod vanje mnogim državljanom prepovedan. Ni osebne svobode, ni za vse enake pravice, ni krščanskega tiska, krščanskega šolstva in organizacij. Samovoljne in krivične zaplenitve so še vedno v veljavi.

To je stvarnost!

Vse drugo je prevara.

Nasproti si stojita dva svetova.

+

A ni naš namen slovenske izseljence navajati na izzivajoča bučna dejanja proti komunizmu.

Saj to ni vedno najbolj uspešno.

Mnogo uspešnejši je **duhovni** pritisk.

Pogumno pokažimo, da se ne pustimo varati. Imejmo jasno pred očmi, da je domovina eno, a režim, ki v tej domovini vlada, drugo. To sta dve popolnoma različni stvari. Režimi se menjajo, a domovina ostane. Mo-

Z romanja v
 Rim: 5-letna Irena in
 Elizabeta Miklavžina z
 mamico iz Združenih dr-
 žav v narodnih nošah,
 ko sta poklonili naš dar
 svetemu očetu.

remo domovino ljubiti ter ji biti zvesti, a
 njen režim zavračati.

Nasilju in laži postavimo nasproti dostojan-
 stveno stališče kristjana.

Kje so prvi kristjani črpali moč, da so z na-
 smehom na ustih šli zverem nasproti? V
 veselem oznanilu Kristusovega evangelija.

Tudi mi tako globoko pojmujejo to božje
 sporočilo.

Kako beden je Marksov nauk v primeri z
 evangelijem!

Imejmo jasne pojme o problemih in potre-
 bah sodobnosti.

Rešitev je v evangeliju.

+

Bratje in sestre, ne bodimo slabiči!

Ne bodimo naivni!

Naše mesto je med treznimi svobodnjaki,
 ki z zrelim nastopom zavestno oblikujejo
 svojo dobo.

Pomagajmo, da bo Cerkev, ki v tej zgo-
 dovinski prelomnici išče novih potov, uspelo
 vlti moč evangelija v žile sveta, ki se z
 vsemi sredstvi bojuje proti njej.

Na evangeliju zedinjen in pomirjen svet bo
 pomenil novo dobo za človeštvo. In so-
 dobniki teh srečnih časov bodo mogli z zado-
 ščenjem misliti na tako težko pridobljeno
 zmago prvih kristjanov in veselo vzklikati:
„Zgodovina se ponavlja!“

V-ko.

V globino

Štiriletni Janezek je mamo presenetil. Vse
 mame vedo, da so najlepši tisti trenutki, ko
 gredo otroci spat, pa se mame z njimi pogo-
 vorijo med štirimi očmi! Janezek je bil že
 v postelji, zmolil je skupno z mamo ve-
 černo molitev, ki mu danes ni bila prav nič
 težka. Ze mu je hotela mama voščiti: „Lahko
 noč“, ko je dejal: „Veš, mama, zelo rad te
 imam. Jezusa imam pa še rajši!“

Bog ne daj, da bi bila mama kaj ljubosum-
 na zaradi tega; le začudilo jo je, odkod
 njenemu Janezku taka misel. Res so štiri-
 letni fantiči vsi modrijani, vendar mama
 ni mogla razumeti, kako je Janezek prišel do
 te misli. Mislila je na Janezkovi sestrici, ki
 sta že obe hodili v šolo ter so se verjetno otro-
 ci med seboj tudi o Jezusu pogovarjali. Da je
 Janezek redno hodil v cerkev, ni treba pose-
 bej povedati. Priden je bil, kot so vsi štiri-
 letni otroci — več ali manj. Njegov dobri pri-
 jatelj Petrček pa ni „vedel za Jezusa“, kajti
 njegova mama mu ni pripovedovala o tem,
 češ, naj prej doraste. Janezku se je zdelo
 škoda, da Petrček tako malo ve o Jezusu.

Končno je mama spoznala, da je Janez-
 kova ljubezen globoko zasidrana. Da je resno
 mislil, ni bilo nobenega dvoma. Njegova iz-
 java je prišla kot popolnoma naravna misel

iz njega samega, saj je že pred toliko stoletji neki učenjak rekel, da je „človeška duša po naravi krščanska“. Kako ne bi prišlo to do izraza v otroku, ki še ni zmožen prevare ali hinavščine? Starši dobro vedo, kako bo hitro otrok pokazal na vprašanje, kje je Bog, s prstom na nebo, na križ ali sliko na steni. V človeški naravi sami tiči globoko vera v Boga in ljubezen do Njega je naravna, kot je naravna ljubezen do staršev. Zato žive v zmoti tisti, ki trdijo, češ, pustite otroka brez vere, dokler ne bo dorastel in se bo sam mogel odločiti za ali proti Bogu. V takem naziranju je skrito sovražstvo do Boga in ne ljubezen do otroka.

Nikomur se ne zdi protinaravno, ako oče opozori otroka, da mora mater spoštovati, ljubiti in ubogati. In mati, ki bi otroka učila kaj drugega nasproti očetu, ne bi ravnala prav. In če bi to storila, bi ji življenjska izkušnja kmalu povedala, da njena vzgoja ni v redu. Prav tako je tudi vzgoja v ljubezni do Boga popolnoma naravna in ljubezen do Boga mora biti vzporedna z ljubeznijo do staršev. Reči pa moramo, da je ljubezen do Boga v nekem oziru različna od ljubezni do staršev, že po svoji čustveni plati, pa tudi po motivu.

Janezek je povedal mami le, kako naravna je zanj ljubezen do Jezusa ter je ni ločil od ljubezni do nje. Kako bi ji pač mali modrijan mogel razlagati, da je drugačna! Zanj je bilo zadosti, da ima Jezusa „rajši“.

Sploh je včasih malo čudno, kaj ljudje smatrajo kot naravno. Rekli smo že, da je Janezek imel dobrega prijatelja Petra iste starosti, ki ga je njegova mama skušala „moderno“ vzgajati. K tej vzgoji je mislila, da mora že štiriletnemu povedati, da ga ni „štorklja prinesla“. Kaj naj bi njen Peter s pravljičami?

Ni popolnoma jasno, koliko je Peter mamu pri tem razumel. Počakal je na pragu in ker je bil mlekar prvi, ki se je v hiši oglasil, mu je Peter lepo povedal: „Mama mi je povedala, da sem prišel iz njenega trebuha!“ Mama je to slišala in priznala, da je v življenju še nikdar ni bilo tako sram kot takrat, ko je videla rezultat svoje naravne „vzgoje“.

Ni treba posebej poudarjati, da sta obe

zgodbi resnični in sta se zgodili v letošnjem letu. Zapisali smo ju v premislek vzgojiteljem, ki se tako radi sklicujejo na naravo, pa je ne upoštevaajo.

Bo šč.

Ob začetku vesoljnega cerkvenega zbora

Kaj predstavljajo katoličani na svetu?

Od 2.924.000.000 prebivalcev na svetu je:

542.000.000 katoličanov
 24.000.000 v Afriki,
 231.000.000 v Evropi,
 235.000.000 v Ameriki,
 3.000.000 v Oceaniji,
 39.000.000 v Aziji.

129.330.000 gr. pravoslavnih,
 212.951.000 protestantov,
 12.169.000 judov,
 429.065.000 muslimanov,
 50.053.000 taoistov,
 300.291.000 konfucianistov,
 150.310.000 budistov,
 329.179.000 hindujcev.

Slomšek je bil vesel

Slomšek je bil resen duhovnik in poznan kot goreč dušni pastir. Bil je pa vseeno vesel človek. Ko se je vračal od bolnika, se je rad ustavil ob kaki zidanici. Iz nje je bilo slišati hreščee kvantarsko petje — in to ga je privabilo. Stopil je med pivce sprejel požirek vina, nato pa rekel:

»Počakajte, dobri ljudje, naučim vas novo pesem!«

In jim je zapel res nekaj čisto novega: „Slovenč Slovenca vabi, če se ti pit' ne gabi, tak pridi v gorco k nam, smo dobre volje tam. Bomo eno zapeli, da bomo vsi veseli: vsa žalost naj nehá, kjer vince je doma... Vinograd obdel'vati, Slovenec mora znati. Kdor delal prav ne bo, naj pije le vodó. Po pameti ga pijmo, da glave ne zgubimo. Kdor vince prav zauživa, veselje v srce vliiva; če dobro srce ni, ga vince še skazi.

Ob drugi priliki jim je zapel tisto: »En hribček bom kupil, bom trte sadil...« Tudi ta se je med ljudmi brž udomačila.

Burja v Trstu je včasih tako huda, da meče ljudi po cesti.

Drugič je zložil in zapel pesem:
„Preljubi svet' Urban, ti dobri naš mejaš,
v gorinah ti stanuješ in zlahtno grozdje imaš.
Le zori ga in medi ga, boš dal nam dober mošt.
Veselo te na hribcu vsak kmetič počasti,
okol podobe tvoje rad brajdo naredi.“

Vse se je oprijelo njegovih ljubkih pesmi, prejšnje — kvantarske pa so prišle ob veljavo.

Iz „Misli“

Kaj je res?

Cemu so duhovniki? Tudi brez njih sem lahko dober in pošten človek. S svojim Bogom lahko govorim in k njemu molim sam, brez njihovega posredovanja!

Seveda moreš, smeš in moraš moliti sam! Le kdo ti to brani? Verjetno pa ne bo škodilo, če te na dolžnost molitve kdo od časa do časa opomni... Saj veš iz izkušnje, da take reči človek le prerad pozabi. Eno je možnost govoriti z Bogom, drugo pa dejansko opravljanje molitve. Če ti krščanstvo pomeni le privatno zadevo, sentimentalnost, zasebnega „konjička“, s katerim preganjaš dolgčas, potem seveda ne potrebuješ duhovnika.

Toda krščanstvo je Cerkev, je občestvo, ki potrebuje svojega glavarja. Družina ga ima v očetu, farna družina v župniku, škofija v škofu, vsa Cerkev v papežu. Duhovnik je zastopnik občestva pri Bogu in poslanec božji pri občestvu. Duhovništvo je nadaljevanje Jezusa Kristusa in njegovega poslanstva pri ljudeh. Zato ga vsi potrebujemo in ga bomo potrebovali, kolikor časa bo Cerkev

stala. Kakor potrebujemo tehnikov in inženirjev, znanstvenikov, raziskovalcev, delavcev in kmetov, tako potrebujemo tudi duhovnika. „Človek ne živi le od kruha...“ Naša skrb mora veljati predvsem duši. Zato bo dušno pastirstvo — ali z drugimi besedami duhovništvo — vedno aktualno.

Ze prav, toda moč in oblast Cerkve in duhovnikov je pa le prevelika, postaja že prava oblastizeljnost. Je to prav?

Ne tajim posameznih primerov, v katerih so duhovniki ali cerkvene oblasti prekoračile svoje meje. A velika krivica je, duhovnike na splošno dolžiti oblastizeljnosti. — Ali se ne skriva za tvojim ugovorom strah, strah pred vplivom Cerkve in duhovnikov na javno življenje? Tu bo verjetno izvor tvoje „zaskrbljenosti“. Na živce ti gre, ko vidiš, kako so duhovniki povezani s svojim ljudstvom, kako z njim čutijo, kako od njega odvrtaajo nekrščanske in protikrščanske vplive. Ti seveda to njih delavnost imenuješ klerikalizem, boj za oblast in podobno. A v resnici je to služba ljudstvu in njegovim praviim potrebam. Lahko je n. pr. od zunaj napatati delo slov. izseljenskih duhovnikov, jim delati težave in stavljeni ovire. Ko pa se z vsem tem ničesar ne doseže, govoriti, kako jim gre za oblast nad ljudmi! Bodimo pošteni in priznajmo, da pravo delo med in za ljudi opravljajo naši duhovniki, ki žive in delajo med njimi, ne pa tisti, ki iz oddaljenega zaledja dajejo direktive proti njim in s tem dokazujejo, da jim v resnici gre le za oblast nad ljudstvom...

KAR K

župniku pojdi

Od časa do časa se srečajo vsi slovenski izseljenski duhovniki iz Zpadne Evrope, kakor jih vidimo na gornji sliki. Ob takih srečanjih je njihova študijska miza obložena s knjigami, brošurami, notesi in zvezki. Med navzočimi opaziš včasih resne obraze, potem prijateljsko sproščenost in nasmeh. Kakršno je pač vprašanje, ki ga obravnavajo.

„Le kaj naj ti gospodje še študirajo?“ se bo ta ali oni vprašal. „Mar ni zadosti, da so hodili v ljudsko šolo, da so obiskavali osem let gimnazijo in napravili maturo, da so šest let študirali na univerzi?“ Kaj jim je še treba buljiti v knjige? Če še vedno ne znajo mašo brat, potem...“ boš morda mnenja.

Stvar ni tako enostavna! Izseljenski duhovnik bi moral imeti glavo veliko kot sod in srce široko kot omara, da bi bil kos vsem nalogam in zahtevam, ki jih stavijo nanj rojaki, raztreseni po vsem svetu. Če bi bilo samo zaradi „mašo brat“ in spovedovati, bi že šlo, ko staviš v tem pogledu nanj tako malo zahtev. Drugače je že s porokami in krsti. Ko bi ti jaz vse povedal! Gledal bi!

Nekaj stvari ti bom pa že naštel, da se boš mogel prepričati, da tisto o sodu in omari le ni izmišljeno:

Ob enajstih ponoči pozvoni Marko v slovenskem uradu in prosi župnika, da bi mu prevedel krstni list, ker ga bo že drugi dan nujno potreboval. „Saj sem mislil biti že ob štirih popoldne tu, pa sem med potjo srečal

kolega. Zavila sva malo v gostilno. Saj razumete, da ga nisem mogel kar tako pustiti,“ se je opravičil, da tako pozno v noč nadleguje.

Vidiš, že tu je nekaj blaga za glavo in srce! Ne moreš prevajati, če ne obvladaš tujega jezika. Kaj ima tu opraviti srce, boš pa tudi lahko uganil.

France je pridno obiskoval šofersko šolo. Na dan izpita pa se je zbal, da srca ne bo obdržal v prsnem košu, tako mu je bilo. Pa se je znašel. Skočil je k župniku, da bi mu šel tolmačiti pri izpitu. Ne bom trdil, da je France pričakoval, da mu bo župnik kaj pomagal. „Pravilno raztolmačil bo pa že, ko je sam že delal izpit in zna nemško“, le to si je mislil.

Srečko je zašel v težak položaj. Zaradi tistih par „plavih“ je prišel v navzkriž z delodajalcem. Zbal se je, da ga bodo odpustili. S tem bi pa izgubil tudi božično doklado. „Pišite jim, da je to krivica,“ je Srečko dobil zaupanje v župnikovo pomoč. Le točnega naslova tvrdke se ni več spomnil. „Vi ga boste že izvedeli, ker se spoznate,“ je Srečko pomiril župnika.

Milena je prišla na obisk iz domovine. „Samo tri tedne bom ostala tam pri sorodnikih,“ je zagotavljala domačim oblastem in tujemu zastopstvu, da so ji končno le dali potrebne vizume. „Tu se mnogo bolj zasluzi kot pri nas doma. Bila sem že na občini in

na policiji, pa kaj češ, ko se človek ne spozna. Tisti, ki je šel z menoj, pa tudi nase gleda. Pravijo, da moram iti nazaj. Morda bi se vi, gospod župnik, mogli obrniti na kako višje mesto? Vi se tu bolje spoznate," predlaga Milena gospodu župniku.

Martin je srčno dober in brihten človek. Le v eni zadevi si ni mogel pomagati. Njegova družina je bila med vojno preseljena v Nemčijo. „Moralo je biti nekje v ruski coni. Točnega imena kraja se ne morem več spomniti: Pustohojslink... Schenewalde — Scheneheide, Scheneweide, tako nekako se je moralo glasiti. Sem že pisal, pa od nikoder odgovora. Od tam bi namreč rad dobil rojstni list mojega brata, ki je bil tam rojen. Vi, gospod župnik, imate več knjig in zemljevidov. Monda bi vi pisali tja..." poprosi Martin.

Gospa Anica se je hotela samo pozanimati, kako bi bilo glede rente, ki ji pripada po umrlem možu. Sama ne pride naprej, ker ji vsak drugače pove. Iz enega urada ji pokažejo pot v drugega. „Vi pa, gospod župnik, imate avto in se spoznate v tem milijonskem mestu in veste, kje je tisti urad. Zato sem mislila, da bi se obrnila na vas..."

Henrik je kar prisopihal v slovenski urad. Dobil je izgon iz države, ker se je v pijanosti pretepal v gostilni. „Ne jesti in ne spati ne morem od samih skrbi. Ko ste imeli zadnjič veselico, smo se videli, saj se gotovo spomnite. Gospod župnik, vi poznate zakone in veste kam se je treba obrniti. Morda bi mi mogli kaj pomagati..."

Matilda si že leto dni išče primerneга stanovanja. „Drugi ga dobijo, jaz pa ne. Če bi telefonirali, gospod župnik, na tisti urad. Mislim, da je nekje v D... Vi boste že vedeli.“

Gašper in Neža sta se pripeljala iz 100 km oddaljenega mesta, da bi pri slovenskem župniku čimprej uredila vse potrebno za poroko. „Oklicati vaju bo treba v župni cerkvi župnije, kjer sedaj stanujeta. Ali vesta, pod katero župnijo spadata?“ ju vpraša župnik. „V našem mestu je več cerkva. Čisto blizu naju je ena majhna, to je tam poleg kina „Gloria“. Kako se pravi cerkvi, pod katero midva spadava, pa ne veva. Gospod župnik, vi jo boste že našli..."

Guštinu se je obetala dobra služba. Spričevalo, da je obiskoval obrtno šolo, je imel v rokah. „Le potrdilo mi manjka, da sem napravil tudi zaključni izpit. Če bi vi, gospod župnik, to kar tu gori pripisali in potem prevedli. Jutri moram to potrdilo pokazati..."

Sedaj gledaš, kaj?! Glavo kot sod in srce kot omara, ali ne? Vidiš, taka je zadeva z izseljenskim duhovnikom. Župniki, ki jih vidiš na sliki pred s knjigami obloženo mizo, pa ne študirajo zgornjih vprašanj, ki so jih ljudje stavili izseljenskemu duhovniku. Le enega vprašanja ne morejo rešiti: kako bi tebe spravili k sv. maši in k sv. spovedi, da ne boš na sodni dan prihitel k nemu izmed njih s željo: „V ogenj moram, pravi Kristus. Gospod župnik, ali ne bi mogli posredovati zame na kakšnem višjem mestu?“ Tedaj bo prepozno.

Tvoj prijatelj, izselj. duhovnik

Razveseljivi

DOGODKI

Letošnje počitnice me je pot zanesla v našo Kanalsko dolino. Tam gori pri Trbižu, v kotu kjer se stikajo tri države, Jugoslavija, Italija in Avstrija, pod sv. Višarji, živi 92 let stara, toda še čvrsta in krepka žena Marjeta Novak. Že sama po sebi je zanimiva, zame je pa še bolj privlačna, ker je prava teta moje žene.

„Teta, povejte mi kaj iz svoje mladosti! Kaj Vam je od takrat ostalo najbolj v spominu!“ sem bil radoveden. „Marsikaj se je zgodilo in minilo,“ je rekla ter nadaljevala. „Tam v Gorenjah pri Postojni je živel lep fant Fronc, ti ga nisi poznal. Rada sem se zavrtela takrat, kadar je bilo „žegnanje“, če smo „frmentin“ (koruzo) ružili in tako naprej. Najbolj so me pa pete srbele, če sem vedela, da bom ob taki priliki njega srečala. Pa so bili redki trenutki, da sva se videla, kajti v tistih časih ni bilo tako, kakor je danes. Dečkleta so morale biti doma, posebno naš oče nas ni rad kam pustil. Tu in tam sem ušla v „kontrabant“ in tedaj je šiba novo mašo pela. Hujše kot šiba je bilo to, da oče Fronca ni maral. Nekaj dolga je bilo na „gruntu“ in to mu ni bilo prav. Zastonj je

Kako je pri nas?

bilo moje zatrjevanje, da sva oba pridna in da bo dolg kmalu plačan. Denar je takrat igral veliko vlogo. Marsikatera poroka se je bila razdrla zaradi kake krave. No pa kar je, to je. Poročila sem se z drugim in se ne morem pritožiti, saj ni bil napačen pokojni mož. Če kdaj ni šlo gladko, me je pa tolažila zavest, da nisem ravnala proti volji staršev.“

Seveda mi je povedala teta še mnogo drugega, kaj vse je doživela v življenju. Dvakrat je bila begunka, laško in nemško se je morala naučiti, slovenskega pa ni pozabila. Tudi v cerkev še gre: če je bolna, pride pa župnik k njej.

No in potem sem jo ubral še jaz k župniku. Začel sem po slovensko, čeprav sem se bal, da ga bom spravil v zadrego. Še malo ne. V lepi slovenščini mi je odgovarjal na moja vprašanja.

Drugi dan je bila birma. V Ukve — tako pravijo vasi, kjer živi teta — je prišel videmski (udinski) škof. Župnik ga je pozdravil po laško in po slovensko, pa še precej na dolgo. „Ali vas je kaj razumel?“ sem ga vprašal. „Prav nič; a vedeti mora, da je v Ukvah 450 Slovencev.“ — „Šola je laška.“ „Kaj pa verouk?“ — „Tudi samo laški, evangelij, pridiga in molitve so pa tudi v slovenskem jeziku, pojemo pa najrajši slovenske pesmi.“ — „Je veliko birmancev?“ — „Šestindvajset.“ — „Koliko fantkov?“ — „Pet, deklet pa enaindvajset. Čudna proporcija, bodo morale pač drugod iskati ženine, kadar bo čas.“

Na Svetih Višarjih sem bil ta čas dvakrat. Bom pa prihodnjič kaj o tem napisal. —

J. J.

Materializem je kot varljiva fata morgana, ki izčrpanega potnika vabi k počitku v prijazno oazo, v resnici pa ga spelje v smrtonosno puščavo.

Mala Terezika je za židovi karmeličanskega samostana postala zavetnica misi-jonov.

Ne, preveč prijetno ni tukaj v naši dolgi, dolgi vasi. Pa saj to ni nikjer. Zato nam ni treba tožiti in razlagati. Saj včasih tudi sonce sije in če mrzli veter utihne, je kar lepo. A zadnji nismo nikjer. Zidamo hiše, krasimo vrtove — vozimo avtomobile, nosimo male k sv. krstu in vozimo umrle na pokopališče in nanje postavljamo težke spomenike.

In drugače smo tudi po modi. Ker je zdaj v modi šport, se bavimo tudi mi z njim. Tekamo, kegljamo, streljamò, mečemo žoge z roko, z nogo in z glavo tudi, če tako pride. Če si pretegnemo malo mišice, polomimo kakšen ud, nič za to. Smo na vse kraje zavarovani. Kdor pa ne more več, pač doma ostane in na radiu poslušá kako gre naprej ta imenitna reč, ki se ji pravi škort.

A na prvo mesto smo si postavili „football“. Kadar igrajo pri nas, se spleča gledati. — Seveda so skoro bolj zanimivi tisti, ki gledajo, kot oni, ki igrajo. Tako navdušeno sledijo igri, da vsak gib posnemajo. Skačejo, tekajo in kričijo. — Če žoga zadene, se pa objemajo in derejo, da ne vedo kam. Našega sosesa je njegova mlada žena od samega navdušenja tako bila po hrbtu, da se je sklenil zavarovati se za drugič za primer, če mu kaj polomi. Povedali pa so mu, da take zavarovalnice še ni. Kaj hočemo?! Je pač tak šport, in menda je silno zdrav.

Na drugem mestu je tekma z nogami. Bolj kot kdo teče, več je vreden. Pa bežijo in drvé čez polja, kot da gre cela vojska za njimi. Kdor priteče prvi, ta je imeniten. In to vleče. O tem vem malo zgodbico, ki mi jo je pravil sosed. Stanuje zraven družine, kjer so trije sinovi že veliki. Zanimajo se za tek. In oče tudi. Nekega dne, ko je moj prijatelj mirno bral časopis, nastane v sosednjem stanovanju močno vpitje in vsake vrste ropot. „Kaj se je neki zgodilo?“ ga je vprašala žena. Sredi dneva menda ne bo nevarno,“ se je smejal. Pa ni bilo konca. Po mizi so tolkli, z nogami bili, kot da hišo podirajo. Naenkrat še vrata zaropčejo in postalo je tiho kot opolnoči. Še bolj zbegana žena dre-ga moža: „Poglej vsaj, kaj je!“ Pa je šel in kaj je videl. Oče in trije sinovi so hiteli po cesti, za njimi pa je sopihala mati z velikim

robcem v roki. Ves začuden je gledal in ni vedel, kaj bi si mislil. Ob robu gozdička obstanejo in se postavijo v vrsto. Ko pride mati, zamahne z ruto in spet se vsi štirje spuštijo v tek nazaj proti domu. Sosed zazija in skoro pozabi zapreti usta. Žena pa skoči v vežo: „Menda niso vsi naenkrat znoreli, je še prestrašeno kriknila.

Priteče prvi, pridinja drugi in tretji fant, nazadnje pa ves upehan še oče. „Ha, ha, ata, pa si zadnji!“ se je zaslišalo.

Zdaj se je sosedu posvetilo v glavi. Oče je trdil prej, da še vedno teče hitreje kot sinovi. Oni so se mu smejali, pa je bil vik in krik, kateremu je naredila konec mati. Pograbila je ruto in dejala: „Pa poskusite!“ Pa so šli in sinovi so potolkli očeta. „Če bi imel dvajset let, bi te ne,“ ga je mirila žena. On je pa samo vzdihnil: „Mhm.“ — Moj znanec se je še tedaj smejal, ko mi je to pravil. —

No, zdaj veste, kako je včasih pri nas.

R., Francija

Iz naših domačih krajev

Na Koprskem v Slovenski Istri poleti skoraj dva meseca ni deževalo in je nastala velika suša. Podobno je bilo na Goriškem in je primanjkovalo vode...

V Gornji Branici pri Sežani so dokončali nov vodovod. — Na Colu je pogorel obrat za proizvodnjo parketov.

Po podatkih slovenskega Zavoda za statistiko pride v Sloveniji na 6414 prebivavcev en kinematograf, podobno kot v Italiji. Toda medtem ko gre Italijan v kino povprečno

15-krat, Španec 10-krat, Poljak 7-krat, gre Slovenec v kino 10-krat na leto.

Potrošnja kave, kakaa oz. čokolade ter sladkorja se je v Jugoslaviji v zadnjih letih povečala. Lani je povprečno porabil prebivavec Makedonije 8,8 kg sladkorja, Črne gore 9 kg, Bosne 9,1 kg, Srbije 10,7 kg, Hrvaške 16,7 kg, Slovenije 21,2 kg. Razmerje pri porabi kave je nekoliko drugačno: Makedonija 25 dkg, Srbija 35 dkg, Slovenija 45 dkg, Hrvaška 49 dkg, Bosna

Z vseh vetrov

Avstralija. — V zadnjih mesecih so umrli v daljni Avstraliji rojaki in rojakinje: mati Elizabeta Cej iz Serpenice pri Bovcu, ki je služila precej časa v Egiptu; Janez Mejač iz Podgorice, Sv. Jakob ob Savi (vsled nesreče z avtom; prijatelj ga je rešil, da ga niso dali v krematorij, ampak da so ga krščansko pokopali); mali Janezek iz družine Janez Krušec in Frančiška; 22-letna Elka Lavrenčičeva iz Logja pri Kobaridu; mala Anica Virag iz družine Julijana in Elvire.

Pri delu v tunelu je podsulo in hudo poškodovalo Jožeta Grla in Toneta Benčina. — Novo slovensko gostilno sta odprla Stane in Anica Fabjančič. — Slovenski slikar Stanislav Rapotec se lepo uveljavlja.

Argentina. — Tudi letos so v Buenos Airesu priredili Socialni dan ob zelo lepi udeležbi. Prof. Lenček je v predavanju razpravljal o nasprotjih med mladimi in starimi, kar je nekaj čisto naravnega. Prof. Debeljak je obdelal to vprašanje v luči naše narodne zgodovine. Tretji predavatelj M. Kremžar pa o starih in mladih med izseljenci.

Združene države. — Na Ohijski državni univerzi Columbusu predavajo sedaj kar trije Slovenci kot vseučiliški profesorji: dr. Rudi Zrimc kot lingvist, dr. Ivo Podobnik nevrologijo in dr. Edi Gobec pa sociologijo in psihologijo.

$\frac{2}{3}$ CLOVEŠKEGA TELESA sestoji iz vode, od ostale $\frac{1}{3}$ pa je $\frac{20}{100}$ ogljika, $\frac{6}{100}$ kisika, $\frac{2}{100}$ vodika, $\frac{2}{100}$ dušika in $\frac{4}{100}$ pepela.

62 dkg, Črna gora 68 dkg. Potrošnja čokolade se je podvojila in je bila lani v Bosni 22 dkg, v Makedoniji 23 dkg, Črni gori 28 dkg, Srbiji 38 dkg, Hrvaški 54, v Sloveniji 60 dkg.

Morala in družinska sreča sta pri nas močno nazadovali. Vsak deseti zakon, ki se sklene, se že razveže.

V Parizu je izšla lična knjižica s prevodom nekaterih slovenskih pesmi v francoščino „Anthologie de la poésie slovène“ na 224 straneh.

Del Kamniških planin nameravajo proglasiti za Narodni park, da bi ta kos zemlje ostal bolj neokrnjen v svoji lepoti. — Pod Krimom v več vaseh izdelujejo zobotrebce. Ta domača obrt se razvija v Želimlju, Pijavi gorici, na Rudniku in v Skofljici.

Kmalu bo konec naziva „federativna ljudska republika“. Namesto tega bodo uvedli nov naziv „socialistična republika“.

Etnografski muzej išče po Sloveniji ostanke pristnih starih narodnih noš, ki so pač velika redkost. Vodi tudi seznam oseb, ki imajo v tujini pravo slovensko narodno nošo. Gorenjska narodna noša (ženska) velja danes okoli 70.000 dinarjev, moška pa je še dražja, ker je redkejša. Trgovina Antika je lani prodala osem narodnih noš povprečno po 80.000 dinarjev. V tujino jo neradi izvažajo.

Kakšen je položaj v domovini, dobro kaže dopis v „Dolenjskem listu“, ki izhaja v Novem mestu in se začinja: „Grunt dam občini, samo podporo naj mi dajo. Z ženo sva sama pri hiši. Imam 16 ha zemlje in 5 glav živine, oba pa sva stara. Kako naj plačujeva davke? Sedem otrok imam, pa nobenega doma na posestvu. Nihče se ne zmeni za naju.“

Tudi naši zdravniki za raka iz Ljubljane so bili na kongresu zdravnikov v Moskvi, a se niso nič kaj navdušeni vrnili iz Sovjetije. — V Radovljici na Gorenjskem je umrla slikarica Helena Vurnik.

V Klenjah v Beneški Sloveniji je umrl naš najstarejši Benečan Jožef Jusič in sicer v starosti 107 let. — Na Repentaboru pri Trstu se je zbralo 2000 rojakov in z lepo kulturno prireditvijo pokazalo „da naš rod še stoji zravan, razkoračen od severa do juga, da je še širok, polnopleč, trd in žilav.“

BLEDA LUNA, BLEDA LUNA ...

Bleda luna, bleda luna,
kako prijazno siješ
čez tri gore, čez tri vode,
čez tri zelene hribe in doline.

Mamca moja, mamca moja,
pošljite me po vodo,
ker me moj fant, ker me moj ljubi
pri studencu čakal bo.

Hčerka moja, hčerka moja,
le pojdi tja po vodo,
če te tvoj ljub', če te tvoj ljub' Jaka
pri studencu čaka.

DEKLE NA SRED MORJA ...

Dekle na sred morja
rada bi moja bla,
jaz sem pa fant za to,
plavam po njo.

Rada bi moja bla;
plavat ne morem več,
čolnič naredil bom,
plaval po njo.

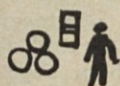
Za dobro voljo

Dobro jim jo je vrnil. — Mlade šolarke so zelo razposajene in navihane. V neki višji dekliški šoli je poučeval star, siten profesor. Da se maščujejo nad njim, so z gobo omočile njegov stol. — Profesor pride, sede in plane kvišku rekoč: „Katera izmed vas je prej sedela na tem stolu?“

Vse v strahu. — Skopuha, ki je ležal na smrtni postelji, obišče star prijatelj in ga vpraša, kako se kaj godi pri njegovi hiši. — „V moji hiši,“ mu odgovori, „smo vsi v strahu. Jaz, ker se bojim umreti, drugi pa, ker se boje, da bi zopet ozdravel.“

Red mora biti. — Sodnik: „Torej še znerom trdite, da vas je zgolj lakota prisilila za vlom v jedilno shrambo?“ — „Verjemite, da je res, gospod sodnik!“ — „Hudimana, zakaj ste pa potlej izmaknili še škornje, ki so stali v shrambi?“ — „Smrdljivi škornji vendar ne sodijo med jedi, gospod sodnik!“

Kaj je novega med nami?

V ANGLIJI

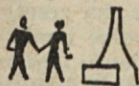
Slomškove proslave: Stoletnice smrti škofa Slomška smo se že spomnili ob praznovanju godu sv. bratov Cirila in Metoda v začetku julija. Tudi šolo v Bedfordu smo zaključili z majhno proslavo njemu v spomin. Največja pa je bila 23. septembra v Londonu, o čemer pa bomo poročali prihodnjič. — Na drugo nedeljo v avgustu sta v Londonu pokazali skioptične slike iz svojega misijonskega področja sestri Žužkovi, misijonski zdravnici v Pakistanu. Obenem sta povedali tudi marsikaj zanimivega.

Rožnovenske pobožnosti: V nedeljo, 7. oktobra bomo imeli v Bedfordu v cerkvi Sv. Jožefa na Midland Road ob 4. popoldan sv. mašo z blagoslovom. Potem bo sestanek v dvorani pri cerkvi. — V Londonu bomo imeli na drugo nedeljo, t. j. 14. oktobra ob 5. popoldan sv. mašo z blagoslovom v naši kapeli. — Misijonsko nedeljo, 21. oktobra bomo praznovali v Rochdale z mašo ob 12.45 pop. v kapeli pri sestrah na William Street. Nato sestanek na 23. Colby Street. — Za zadnjo nedeljo v oktobru bo posebej sporočeno, kje bo sv. maša.

Tečaj v Rochdale: Zaradi nekkih težav, ki so nastale proti koncu prejšnjega šolskega leta, smo v Rochdale kupili hišo števil. 23. Colby Street, ki je tik za železniškim koldvorom (last Grkmanove družine). Večjo sobo bo mogoče spremeniti v učilnico, o čemer se bomo pogovorili po maši na misijonsko nedeljo.

Romanja: Poleg romanja v Rim v začetku avgusta, katerega se je udeležila skupina 23 oseb, smo imeli tudi posebno romanje iz Bedforda v Walsingham v nedeljo, 19. avgusta, ko je bilo tam narodno romanje. Udeležili smo se vseh slovesnosti in povsod krepko peli.

Pratiko za prihodnje leto že lahko dobite pri župnem uradu v Londonu.

V BELGIJI

Liège — Limburg

V družini g. Petra Mežnar, ki je sklenil zakonsko zvezo z gdč. Nevenko Javor, imajo živahnega naslednika, ki nosi očetovo ime Peter. V družini g. Antona Verbič v Zwart-

bergu se je dvema sestricama pridružil bratec, ki je pri sv. krstu dobil ime Anton. — K sreči obeh mladih ognjišč toplo čestitamo.

V Xhendelesse je gdč. Jožefa Zornik sklenila zakonsko zvezo z g. Werzezkovskim Jurkom. V Zwartbergu je g. Janez Legat popeljal pred oltar gdč. Anico Mežnar. — Obema mladima paroma želimo vso srečo.

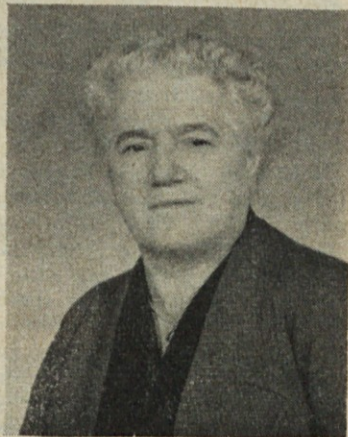
Se vedno je težko bolan g. Peter Janež iz Zwartberga. Ga. Melita Bisjorek iz Eisdena, ki je bila ponesrečena na cesti, je, hvala Bogu, že okrevala. V sanatoriju Lanaken se zdravita g. Anton Globokar in g. Just Polavdar. Obema pošiljamo posebne pozdrave z željo, da bi ju mogli čimprej videti na njihovih domovih v Eisdenu.

V avgustu je smrtina kosa napravila **pravo razdejanje v naših vrstah.**

V Genku je umrl g. **Franc Papež** iz Eisdena. Po značaju je bil dobričina in ni imel sovražnikov v življenju. Poznan je bil tudi kot vesten delavec. Zapušča sestro, ki živi v Charleroi. K zadnjemu počitku ga je spremljal č. g. Kazimir Gaberc.

V Zwartbergu se je v 71. letu starosti poslovil s tega sveta g. **Anton Janežič**, rojen v Zagorju. Zapušča ženo in sina.

Po dolgem trpljenju nas je zapustila tudi splošno poznana ga. **Agata Čopi**, roj. Kravanja. S svojim možem g. Jožefom je vodila trgovino v Waterscheju, kjer je že dolga leta bilo shajališče Slovencev. Zavratna bolezen jo je mučila več let, a jo je prenašala z občudovanja vrednim pogumom. Doma in v bolnici so njena potrpežljivost, vdanost in pogum bili v tolažbo in pobudo mnogim. Umrla je lepo pripravljena. Lepo število Slovencev jo je spremljalo na kraj počitka.

† Agata
Kravanja,
por. Coppi

V Viemismeeru je po dolgem trpljenju v Gospodu zaspal zgladen družinski oče g.

Franc Avsec. Rodil se je v Smolenji vasi pri Novem mestu. Po očetu je sprejel mežnarsko službo. Bil je tudi izučen čevljar. S svojo skrbno soprogo je vzgojil 7 otrok. Bil je izredno marljiv. V teku svojega življenja si je postavil 3 hiše. Gospodarska kriza ga je pognala po svetu. V tujini se mu je marsikaj zdelo hladno in odvratno, a se je hitro znašel. Ostal je zgleden kristjan in je tako vzgojil tudi svoje otroke. Bil je zvest mežnar pri slovenski službi božji v Waterscheju. Veselil se je lastnega doma, ki ga je postavil s svojimi žulji. Upal je, da bo v miru užival svojo zasluženo pokojnino, a je prišlo drugače. Začele so se javljati posledice usodnega padca v rudniku. Zdravniki so stvar zamenarili in g. Franc je trpel, trpel vedno bolj. V tem pa je pokazal svojo veličino: trpel je krščansko. To se pravi, da je znal trpljenje obračati v duhovno korist sebi in drugim. Bil je pravi Job med nami. „Gospod je dal, Gospod je vzel“, so bile njegove misli.

Slovenski duhovnik je bil neštokrat gost njegove hiše, a mu ni bilo dano, da bi mu stal ob strani v zadnji uri ter se mu na božji njivi zahvalil za sodelovanje, dober zgled in gostoljubje. Naj mu dragi Bog, Kralj življenja in smrti bo bogat plačnik za vso zvestobo!

Naj vsi naši dragi pokojni počivajo v miru! Sorodnikom pa izrekamo toplo sožalje.

Ob zaključku uredniškega dela za to številko je pa dospela brzojavka z žalostno vestjo, da je zatisnil svoje oči poverjenik „Naše luči“ in veliki izseljenski kulturni delavec, čeprav preprost nudar, g. **Stefan Rogelj.** Žalujoci soprogi in sinu g. Viliju izrekamo pred slovensko javnostjo tu naše sožalje. Utihnilo je za vedno med nami grlo odličnega pevca, našega slavčka. Umirile so se roke prvovrstnega pevovodja, ki je desetletja učil in zbiral vedno znova rojake, da zapojejo slovensko pesem rojakom v tolažbo in veselje, tujcem v pouk in spoznanje lepote slovenske pesmi, Bogu in Cerkvi pa v čast.

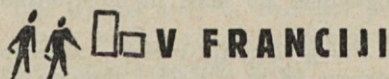
Od trpljenja zaradi rudarske bolezni, ki si jo je nabral ob pridnem delu pod zemljo, se bo zdaj umirilo telo človeka, ki je znal iz svojega življenja narediti tako zglednega delavca za slovensko in katoliško stvar. Naj počiva v miru! Dobri Bog mu bodi bogat plačnik za vse njegovo delo v čast in korist slovenske kolonije v Eisdenu, pa tudi rojakov drugod po Limburgu in po zapadni Evropi.

Charleroi — Mons — Bruxelles

Poroke. — Rojak g. Franc Štemberger iz Bruslja je 11. 8. popeljal pred oltar gdč. Ančko Macorig. Obljubila sta si večno zvestobo v cerkvi St. Croix-Ixelles. Na ohceti se je zbralo več Slovencev iz Borinaže kakor tudi beneških Slovencev iz Charleroi. — Na praznik Rojstva Marijinega, 8. 9., sta se cerkveno poročila g. Ciril Škrbe iz Aiseau in gdč. Sofija Zieba, po rodu Poljakinja. — Obema paroma toplo čestitamo ter želimo obilno božjega blagoslova.

Bolniki. — Od srede avgusta se zdravi v bolnišnici St. Joseph v Gilly g. Franc Centa iz Farcienes. V Marcinelle, v sanatoriju La Bruyère, pa bolečata g. Franc Strgulc in g. Miha Krofl, oba na rudarski bolezni. Tam je tudi g. Janez Prezelj, ki pa se kar dobro počuti. V Hôpital Civil v Charleroi je še vedno g. Ignac Majcen iz Dampremy; počasi mu gre na bolje.

Obvestilo. — S to številko bodo prejeli rojaki tod okoli naročilnico za letošnje „Mojhorjeve knjige“. Prosim Vas, da mi naročila pošljete najkasneje do konca meseca oktobra. — Slovenski duhovnik.

Pas-de-Calais

Praznik Marijinega vnebovzvetja je združil vse rojake iz Severne Francije na višini **Loretto.** Za to priložnost je prišel iz Pariza g. Franček Prijatelj, nam dopoldne maševal in govoril o Marijinem vnebovzvetju. Popoldne nas je g. Stanislav Kavalar opozoril na tri važne dogodke letošnjega leta; na versljni cerkveni zbor, 10-letnico papeške konstitucije Exsul Familia in na 500-letnico ljubljanske škofije, sedaj nadškofije. V francoščini je potem rojake nagovoril čuvar loretske bazilike, ki je pohvalil naše bruayske pevce in pozval romarje, naj ob tem vsakoletnem romanju radi prejmejo svete zakramente. Po petih litanijah, ki jih je pela vsa

Umrli Jean-Pierre
Vrankar iz Liévin
v Franciji.

cerkev, so se potem rojaki začeli razhajati, veseli, da so se tako številni sešli in se priporočili naši nebeški Materi.

Liévin: Žalostno je zapel 7. junija mrtvaški zvon. Komaj 15-letni Jean Pierre Vrankar je izdihnil svojo mlado plemenito dušo in zapustil v globoki žalosti svojega očeta in mater ter edino sestro. 9. junija so potem prišli v cerkev sv. Petra v Liévin ne samo rojaki, ampak tudi študentje liceja, saj je bil rajni eden najboljših študentov 3. letnika. Naj mu da Gospod v plačilo za lepo mladost večno srečo! Staršem in sestri naše sožalje!

Bruay: Pred dobrim pol letom je umrla ga. Vran Viktorija, zdaj 25. avgusta pa ji je sledil soprog Drago Vran, ki je učakal lepo starost 74 let. Zapušča 6 hčera z družinami. Bil je hrvaški rojak, pa je tako lepo slovensko govoril, da ga nismo mogli razločiti od ostalih. Želel si je še videti domovino in domače, pa ga je Gospod po dobri pripravi

poklical v večno domovino. Naj počiva v miru! Tudi njegovim želimo iskreno sožalje.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob **petih** popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6, métro: Sèvres-Babylone.

Uradovanje v Slovenski pisarni (7 rue Gutenberg, Paris 15, pritličje, levo, BLOmet 89-93, métro: Charles-Michels) je vsak torek in vsak četrtek popoldne.

V poletnih mesecih sta v Parizu pomagala č. gg. Franček Prijatelj iz Rima in Franc Bergant iz Argentine. Obema gospodoma, ki sta pripomogla, da so se naši gospodje lahko udeležili slovenskega romanja v Rim in da so si lahko privoščili malo težko zasluženega oddiha, se prav lepo zahvaljujemo in jima želimo pri njihovem študiju v Rimu obilo uspeha.

V goriški stolnici sta se poročila rojaka Janez **Križnik** iz Celja in Helena **Kovačič** iz Vedrijana pri Gorici. Naše najboljše želje!

Vse starše, katerih otroci so že v letih za učenje verouka, vabimo, da vpišejo svoje male za verouk in za skupne sestanke slovenskih otrok. Vsi skupaj poskrbimo, da bodo otroci dobro poučeni v veri in da se bodo v tujini naučili maternega jezika, saj za vsakega velja: Kolikor jezikov znaš, toliko moč veljaš!

V tem mesecu oktobru nas bodo obiskali igralci iz Pas-de-Calais, točen program bo objavljen posebej.

Svatje ob poroki Andreja
Morel in Anke Bakan (Pa-
riz-Massy) v Franciji.

Ob odhodu iz cerkve je fotograf ustavil novoporočenca Nazarija Kocijančič in Olgo Mavrin (Pariz, — Francija).

Ardennes. — Družina Ivana Štrucelj (doma iz Jerneje vasi pri Črnomlju, mož Ivan, žena Antonija, otroci Slavko, Ivan in Irena) so 23. septembra odpotovali iz Genove v Italiji v Avstralijo. V novi deželi jim želimo vse dobro in lepo!

INDRE. — V nedeljo, 28. oktobra bo sveta maša za Slovence ob **deseti** uri v cerkvi v **Chazelet**. Vsi prijazno vabljeni. Za kosilo se prijavite pri Matjašu Horvat.

Toulouse. — Družino Antona Krebsa je razveselila mala Nadja, ki je zagledala luč sveta 11. 8.

Družinska PRATIKA za leto 1963 je prišla. — Kdor želi MOHORJEVE KNJIGE za leto 1963, naj pohiti z naročilom.

Ob Luksemburgu

Audun-le-Tiche: Jerebovo družino sta razveselili dve majčkeni vnukinji; Mari je rodila Cvetko, Fani pa Silvo. Za pot v življenje jima želimo vse najboljše.

V bolnišnici Esch-sur-Alzette v Luksemburgu je umrl 26. avgusta Peregrin **Debeljak**, star 67 let, stanujoč v Cité Rouge, doma s Primorskega od Sv. Lucije ob Soči.

Silvange: Rojen je bil za naravno in nadnaravno življenje v tukajšnji bolnici Janez Marko Trtica, sin Petra in Božidare, roj. Čoš. Čestitamo.

Tucquegnieux-Marine: Pred par meseci je umrl tukaj 74-letni upokojeni rudar DIVJAK Ivan, doma iz Bačkove na Štajerskem. Rav-

Ob veselim dogodku pri Jerebovih v Audun-le-Tiche v Franciji.

Iz letošnjega romanja v Rim: Slovenci iz Francije, Belgije in Nemčije se zbirajo pred cerkvijo sv. Petra

no letos bi moral obhajati 50-letnico poroke. Zapušča ženo in edino hčer, ki je poročena s Senegačnikom in kateri je Bog podaril kar 12 otrok. Ko se je g. škof dr. Rožman mudil tukaj, je obiskal tudi to številno družino in ji podelil svoj blagoslov. — Drugače pa v naši koloniji ni dosti novega. Vrnili smo se s počitnic, katere smo preživeli v raznih krajih, eni v Lundu, drugi v Italiji in Svici, tretji v Jugoslaviji, itd. Nabrali smo si moči, da bomo lažje zmagovali svoje redno delo in kljubovali boleznim, ki nas bodo skušale napadati v zimskem času.

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne:

Krsti in poroke so malo prenehale, smrt pa je med nami žela dalje. 17. 8. ponoči je odšla od svoje drage družine v večnost **Marija Češek**, roj. 4. 7. 1881 v Retju pri Trbovljah, cerkveno pokopana 20. 8. na Hochwaldu. Zapustila je bolnega moža in dve hčerki. — 29. 8. je umrl v bolnišnici St. Avold daleč naokrog priljubljeni **Jožko Kaliop**, dober pevec „Triglava“ in tudi bivši pevec v cerkvenem zboru „Slomšek“ v Merlebachu. Rojen 21. 2. 1920 v Konjščici na Dolenjskem, oče 3 otrok, se je z malim motornim

Slovenci! Da boste bolj brez skrbi po nevarnih cestah, zavarujte svoje avtomobile pri

Rudolfu TOMC-u v Tucquegnieux, kateri vam je vedno pripravljen pomagati in s katerim se lahko razgovorite v slovenskem jeziku!

kolesom tako nesrečno zvrnil, da si je prebil lobanjo in živel še brez zavesti od nedelje do srede ponoči. Na mrtvaškem odru je ležal z mirom na obrazu. Ob njem so bile 3 zastave. Čez 50 osebnih avtomobilov in veliki avtobus so ga spremljali s pogrebci na 2 km oddaljeno pokopališče. — 31. 8. je umrl rojak **Franc Hribar**, roj. 22. 2. 1899 v Grižah pri Celju. Želel je še enkrat videti domači kraj. Odšel je z našimi letošnjimi izletniki v domovino, kjer je pa zbolel in v celjski bolnišnici umrl. Mrliški avto iz Strasbourg je šel ponj v domovino in ga pripeljal v Creutzwald, kjer je bil 10. 9. cerkveno pokopan. — 1. 9. je v rudniku Creutzwald padla težka skala na rojaka **Jožefa Podkrajšek**, roj. 8. 3. 1921 in mu na mestu vzela zemeljsko življenje. Bil je cerkveno pokopan v kraju Ham s/Varsberg 4. 9. — Vsem našim dragim rajnim želimo večni pokoj, sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje!

Naši romarji so se iz Rima, Lurda in od drugod srečno vrnili. Naši izletniki, ki so šli v domovino, v Švico, Italijo, Avstrijo in tudi v oddaljene kraje Francije, so se razen zgoraj omenjenega rojaka Hribarja, zdravi in dobre volje vrnili v svoj drugi domači kraj. Za vse lepe razglednice, pisma in pozdrave se vsem tu prav lepo zahvaljujem! Bog Vam daj zdravja, da bi si drugo leto zopet lahko privoščili potrebni oddih!

Naš dobri prijatelj č. g. Tensundern, ki je na Westfalskem krasno obhajal svojo zlato mašo, kot smo čitali v prejšnji „Naši luči“, se je odpeljal v našo domovino, da se udeleži slovesnosti 500-letnice škofije v

Ljubljani in 100-letnice smrti škofa Slomška v Mariboru. Upamo, da bo tudi zdaj kot vedno z lepimi spomini prišel srečno zopet na svojo veliko župnijo v Recklinghausen. Želimo mu, da bi praznoval v vsej svoji moči tudi „diamantni“ mašniški jubilej! Njegove besede so nam tod okoli vedno v srce segajoče, polne ljubezni do našega naroda. Zato mu v imenu rojakov iskreno kličemo: Dobrodošel ob vsaki priliki med nami.

Sola se začenja. Vsako leto je nekaj otrok na cestah povoženih. Dragi starši: poleg poljuba svojemu otroku naredite še križ na čelo, da ga dobri Zveličar — tako velik Prijatelj otrok — srečno privede vsakokrat domov!

Jesenski podleski so pogнали, listje že odpada z dreves: naši bolniki to zelo čutijo! Sorodniki, imejte usmiljenje z bolniki! Ako bomo mi bolni, bomo tudi zelo veseli, ako nam bo kdo obrisal pot bolečin in trpljenja z našega čela! — Zeleč Vam vse dobro, vas vse pozdravlja: Stanko iz Merlebacha.

V NEMČIJI

Bavarska

Na Bavarskem ni toliko prorok kot po drugih krajih Nemčije, ker pač manjka mladih ljudi. Zato pa pri nas začenjamo praznovati njih jubileje...

Petdeset let zakonske ljubezni in zvestobe sta praznovala v Penzbergu zakonca Fritz. Slavljenca naj bosta vsem našim mladim parom vzor in opomin, da je zakon nekaj svetega, da veže do smrti, da je vreden truda, težav in potrpljenja.

V nedeljo, dne 9. septembra, sta v Penzbergu na Zgornjem Bavarskem praznovala zlato poroko zakonca Fritz. Mož je slovenski rojak iz Ptuja, žena pa Nemka iz Meerbecka. Pred 50 leti ju je poročil v Porurju g. August Hegenkötter, nemški duhovnik, ki je tedaj pastiroval med Slovenci in se do dobra naučil slovenskega jezika. Sedaj je župnik v Twistedenu pri Kevelaerju. — Oba zakonca sta še čila in zdrava. Jubilej sta obhajala z mašo in prejemom zakramentov. Bog ju živi in ohrani še dolgo let!

Udeleženci romanja v Rim so se vrnili iz večnega mesta navdušeni in veseli. Žal jih je nekaj v zadnjem trenutku moralo zaradi nepredvidenih težav odpovedati udeležbo. Zelja vseh pa je: ob prvi priliki spet na slovensko romanje!

Bravce „Naše luči“ opozarjamo na prilogo „Med nami povedano!“ Preberejo naj in ne pozabijo, kar je napisano o novem kraju slovenskih maš v Münchenu.

Baden-Württemberg

Udeleženci rimskega romanja živimo sedaj d močnih vtisov vsega, kar smo v večnem mestu videli in doživeli. Za Nemčijo nas je bilo rekordno število. Obžalujemo le, da je vse tako hitro minilo. Tak doživljaj človeka duhovno dvigne. Vsaj za nekaj dni je to, kar mnogokrat tudi pri vernih ljudeh stoji le bolj ob robu vsakdanjega življenja in svetnih skrbi — to je Bog in Njegova Cerkev, katere sedež je v Rimu — pomaknjeno prav v središče vseh naših misli. Bog daj, da bi bili ti sadovi za udeležence, pa tudi za druge, ki so bili vsaj v duhu z nami, trajni in obilni.

Izseljenski duhovnik iz Stuttgarta javlja svojim rojakom sledeče:

Lani in letos sem oskrboval najbližjo okolico Stuttgarta, v krogu kakih 50 km, kjer sem imel na štirih krajih po enkrat na mesec sv. mašo. Sedaj bo treba obiskovati tudi bolj oddaljene kraje, kjer biva večje število Slovencev. S tem ne mislim na dosedanje kraje pozabiti, marveč le, da se bomo za naprej videli nekoliko redkeje; obveščeni boste o tem sproti. Tu mislim predvsem na Oberstenfeld, Grossaspach in Schwaikheim. Neizpremenjeno pa ostane za Esslingen in za nekaj časa tudi za Pfullingen, Nagold in Wildbad, ker je bil vaš odziv v teh krajih zelo zadovoljiv.

V novem dušnopastirskem letu moram usmeriti svoje delo proti jugu v kraje okoli Bodenskega jezera, to je v Konstanco, Ravensburg, Schweningen, itd.

Spet dva, ki sta se podala na skupno življenjsko pot v Nemčiji: Alojz Strašek in Alojzija Rakuša, poročena v Winnendenu 28. 7. 1962.

Moral sem spet menjati stanovanje. Od slej je moj naslov:

Dr. Franc Felc, Stuttgart-S, HeusteigstraÙe 49/II. — Moja telefonska številka je: 70-79-70. — MaÙeval bom, kadar bom doma, dnevno v cerkvi Marienkirche, TübingenstraÙe. Tam bom imel na razpolago za vas tudi lastno spovednico.

Dne 28. julija sta se v Winnendenu poročila Strašek Alojz iz Rogaške Slatine in Rakuša Alojzija iz Strigovcev (zagrebÙka nadÙkofija). Čestitamo in želimo obilo sreče in božjega blagoslova!

Porurje

O krstih: Kakor nam je znano, Slovenijo že „komandira“ ženska. Upamo, da je to neveselo dejstvo le prehodnega pomena in se bo kmalu našel kak moÙki, ki bo prevzel to odgovorno nalogo. Vse drugače pa je v Porurju. V skrbeh smo, da bodo tu prevzele in obdržale vlado ženske, kajti v demokratičnih deželah delajo oblast edino le glasovi. Kaj se je zgodilo v Porurju v zadnjem času? Kar naravnost povemo: fantje-novorojenčki stojijo z dekletimi-novorojenčki v razmerju 1:5 Le berite:

V Bochumu je bila 13. avgusta krÙčena Klavdija Godina, hčerka Silvije. V E.-Bergebonbecku so 18. avgusta prinesli h krstu Elviro Javornik, hčerko Vladimira in Marije. V Sterkrade sta bili 2. sept. krÙčeni dve deklici: Irena Težak, hčerka Franceta in Karoline, ter Danijela Mislovič, hčerka

Stanka in Albine. V Hattingenu je bil 2. sept. krst Marije Kristine Velikonja, hčerke ing. Marjana in ge. prof. Brede Velikonja. Fanta je dobila samo Ochsova družina v Osterfeldu. Malega Georga, sinka Antona in Elizabete Ochs, smo krstili 26. avgusta. — Staršem iskrene čestitke, malčkom mnogo zdravja!

Poroke: V Bottropu sta se 12. julija poročila Zvonko-Edo Bele, rojen v vasi Mlino pri Bledu, in Gizela Konarski, rojena v Bottropu. V Altenessenu sta si obljubila življenjsko zvestobo dva para. Alojzij Piuzi iz Loga pod Mangartom in Ida Hrovat z Žage, župnija Srpenica na Bovškem, sta se poročila 4. avgusta. Johan Siegrid iz Essena in Ana Razboršek iz Sv. Lenarta nad LaÙkim pa sta šla pred oltar v torek, 4. septembra.

Vsem novim parom iskrene čestitke!

Prometna nesreča: V Osterfeldu se je 7. avgusta smrtno ponesrečil 26-letni slovenski fant Franc Steineker, rojen v Žetalah na Stajerskem. S prijateljem Martinom T. sta se peljala z motorjem po Bottroperstrasse. Njima nasproti je privozil mali tovornjak, ki je hotel zaviti v stransko ulico, pri tem pa zadel v njun motor in ju treščil na cesto. France je pri tem dobil tako teške notranje poÙkodbe, da je kmalu po prevozu v bolnico umrl. Martin T. je bil lažje poÙkodovan in je mogel po nekaj dneh zapustiti bolnico. Pogreb pokojnega Franceta Steinekerja je bil 11. avgusta na pokopaliÙu Wittekindstrasse v Osterfeldu. — Naj počiva v miru! Sorodnikom iskreno sožalje.

Slovenski otroci smo bili na počitnicah v Elkhousenu. V sredi s palico je Marko . . .

Radi smo hodili na sprehode . . .

V NIZOZEMSKI

G. Leo Kajbič, član odbora društva sv. Barbare v Heerlerheide je v Zagrebu sklenil zakonsko zvezo z gdč. Ivanko Fakin. — Toplo čestitamo in želimo vso srečo!

V Sittardu se zdravi g. Škorc iz Hoensbroeka. V Kerkrade pa je v zdravniški negi g. Romih tudi iz Hoensbroeka. Obema želimo posebno božjo pomoč.

Slov. društvo sv. Barbare v Heerlerheide je 9. sept. 1962 imelo svojo vinsko trgatavo, ki je prav lepo uspela.

Že sedaj opozarjamo na vsakoletno vseslovensko prireditev, ki se bo vršila 11. nov. popoldne v Heerlenu v dvorani očetov frančiškanov na Sittarderweg. Zveza slov. društev namerava kot lani program sestaviti tako, da bo kulturno pomešano z zabavnim. — Pridite, dragi rojaki, da bomo v poštenu in prijetni domači družbi preživeli nekaj uric! — Povabite prijatelje! — Odbor.

Slovenski otroci iz Porurja na počitnicah

Z g. župnikom Turkom smo šli v gozd in tam kurili ogenj in pekli krompir.

Že četrtič je Slovenska pisarna v Sterkrade organizirala počitniško kolonijo za slovenske otroke iz Porurja. Kdor pozna nezdravo klimo industrijskih porurskih mest od Duisburga do Dortmunda, ve, kako potrebno je, da odidejo otroci v poletnih tednih na boljši zrak izven industrijskega področja. Sprememba okolja, sveži zrak in sonce ugodno vpliva na zdravje otrok.

Naj nam pove Marko iz Hattingena, ki je bil v koloniji, kako so se otroci počutili na počitnicah: Takole je pisal:

„Slovenski otroci smo bili na počitnicah v Elkhausenu v Siegerlandu. Vodila nas je

č.s. Metodija. Stanovali smo v planinski koči, ki je bila lepo urejena. Radi smo hodili na sprehode, peli in se igrali. To je bilo lepo! Obiskal nas je tudi g. župnik Turk. Z njim smo šli v gozd, tam zakurili ogenj in pekli krompir. Tudi na harmoniko je zaigral slovenske pesmi. Zvečer pa nam je povedal lepo povest o Jožeku. Škoda, da je bil njegov obisk tako kratek!

Ker je bilo vreme letos zelo lepo, smo se po treh tednih vsi zagoreli, spočiti in veseli vrnili domov. Kako škoda, da imamo slovenski otroci tako malokrat priliko biti skupaj!“ je zaključil Marko iz Hattingena svoje pismence.

NA ŠVEDSKEM

Prejeli smo nekaj novic od duhovnika, ki se je odločil, da bo skušal pomagati rojakom in rojakinjam na Švedskem. Pisal nam je iz glavnega mesta Stokholma, kamor je šel, da uredi potrebno zaradi bivanja na Švedskem:

„Naših ljudi doslej nisem videl niti polovico tistih, katerih naslov imam. Razdalje so tu ogromne, naši ljudje pa razkropljeni, da se Bog usmili. Če rečem, n. pr., da je okoli Göteborga okrog 100 Slovencev, se to pravi, da so ti Slovenci razpršeni na ozemlju, ki je veliko kot ljubljanska nadškofija, če ne

večje. Edino v Malmö je večja skupina okrog 80 Slovencev, ki so bolj skupaj naseljeni, to je v mestu in predmestjih. Ko bi imel avto, bi seveda lahko obiskal mnogo več ljudi.“

„Tukajšnji škof je nov. Ni še dolgo, kar je bil imenovan in za njegovo škofovsko posvečenje je bil izbran dan 21. septembra. Seveda bo kot drugi škofje celega sveta v začetku oktobra odšel v Rim, da bo navzoč na 21. vesoljnem cerkvenem zboru.“

Družba sv. Mohorja v Celovcu ima na razpolago novo Družinsko pratiko za 1963. S poštnino vred stane 1,20 šved. kr. Kjer jih je več skupaj, lahko naroče skupno in dajo denar v pismo.

LOVEC

Ko lovec je na štoru spal,
holadrija dro...
se medved mim' je primajal.
Od straha lovec gor poskoč',
vzame puško in že poč',
holadrija dro...

Nazaj obrne medved se,
pokaže lovcu vse zobé.
Na mah pa lovec prebledi,
saj v njem več korajže ni.

Že vid'mo lovca na dreves',
z oči mu sije strah in bes.
A medved pa postal ni len,
hitro spleza na vezden.

Medved lovca zgrabi že,
potegne dol ga za peté.
Pod smreko borba se vrši,
medvedu lovec ubeži.

Najhujše čudo se zgodi,
ko lovec se na štor' zbudi...
Zapomnil lovec si bo to,
na štoru spal nič več ne bo.

Poglej, poglejte no,
kaj zdaj iz naš'ga lovca bo.
Poglej, poglejte no,
na štoru nič več spal ne bo.

Narodna pesem

NE ZAUPAJO NAŠIM DELAVCEM

Časopis „Die Ruhrwacht“ je poročal v začetku septembra, da jugoslovanski delavci ne bodo mogli več prihajati na delo v Nemčijo, ker jim nemške oblasti ne bodo dajale za to dovoljenja (Aufenthaltserlaubnis). Časopis se sklicuje na odlok notranjega ministrstva, ki se je odločilo za ta korak iz političnih razlogov. Nemške oblasti so namreč zasledile, da nekateri delavci iz Jugoslavije prihajajo na delo v Nemčijo le pod krinko, v resnici pa se bavijo tudi z drugimi, Nemčiji neljubimi zadevami. Škoda, da bodo zaradi teh posameznikov morali trpeti škodo tudi drugi pošteni delavci, ki so si nameravali

z delom v Nemčiji doma opomoči. Že marsikdo si je s zaslužkom enega ali dveh let bivanja v Nemčiji mogel doma marsikaj urediti: popraviti hišo, kupiti motor ali celo avto.

ZA PUHLE GLAVE...

Prav je imel neki list, ki je zapisal tole: Po zapadni Evropi opaziš pri brivcih in v kioskih številne ilustrirane revije, luksuzno opremljene. Ko jih začneš listati, vidiš, da je v njih malo vrednega in pametnega. Največkrat kup pozornost vzbujajočih, a brezpomembnih slik raznih od časnikarjev napihnjenih lepotic, ki nič drugega ne znajo kot plavati, veslati in plesati twist...

VESELE

IZ AMERIŠKE DOMOVINE

Amerikanska. — Hčenka se je pogovarjala s starši, kaj bo servirala prijateljicam iz bridž-kluba, ki jih je povabila na večerjo. Ena od deklet ne mara salate, druga peciva, tretja sadja, četrta ne je mesa, peti se gnusijo ribe. Mlajši brat, ki je razgovor poslušal, poseže vmes in pravi sestri: „Nič drugega ti ne preostane, kot da serviraš vsem skupaj žvečilni gumi.“

Točen odgovor. — »Mesar je odjemalki zavil meseno klobaso in jo vljudno vprašal: »Ali imate še kaj na srcu gospa?« — »Da — dve kili svinjske masti!«

Če pa ni bilo mogoče... Ravnatelj jetnišnice: »Že spet ste tu. Da sem jaz na vašem mestu, bi gledal, da nikoli več ne bi niti od daleč prišel v dotik z jetnišnico.« — Kaznjenec: »Jaz tudi, gospod ravnatelj. Kakor vrag sem se otepal stražnikov, a bilo jih je preveč — moral sem se jim vdati!«

Za smeh. — „Mama, ali res človek razpade v prah, potem ko je enkrat mrtev?“ — „Da, sinko! Zakaj pa to vprašaš?“ — „Ker se mi zdi, da je moral pod posteljo že dalj časa ležati mrtev človek!“

Čudna slika. — Kmet prinese slikarju desko in prosi, naj mu nanjo naslika Krištofa Kolumba. Slikar pravi, da deska ni zadosti dolga. Kmet pravi: „Saj noge lahko doli visijo!“

GOSPA
Majda
SVETUJE ...

K prejšnjim dodam danes še dva enostavna recepta za konserviranje. Tako si boste z malo truda pripravile za zimo **zelenjavo za juhe in omake**. Vso jušno zelenjavo brez čebule in paradižnika temeljito operi. Vzameš lahko peteršilj in zeleno, od katerih porabiš liste in korenino, korenje, por, cvetačo, zeljne štrclje i. pd. Čisto zelenjavo zmelji srednje debelo na mesnem strojčku. Zmleto zelenjavo zmešaj s soljo in sicer vzameš na 1 kg zmlete zelenjave $\frac{1}{4}$ kg soli. Zelenjavo napolni v čiste in suhe kozarce, zaveži s pergamentnim papirjem in hrani na suhem, hladnem prostoru. Uporabljaš za začinenje juh in omak. Ker je konservirana zelenjava soljena, moraš jed manj soliti.

Po drugem receptu pa si boste napravile zalogo **paradižnika za juhe in omake**. 10 kg zdravih, zrelih, srednje velikih, čvrstih paradižnikov razpoloviš, potreseš z $1\frac{1}{2}$ dkg salicila in pustiš stati 24 ur. Nato jih zložiš v čiste kozarce, ki jih pustiš zdaj 12 ur odprte, nato nalij na paradižnike malo olja in zaveži.

Priporočam, da na vsak kozarec konserviranih živil nalepite etiketo z datumom vlaganja. Starejše konzerve porabite najprej!

Kako spoznaš sveže meso, ribe, jajca?

Sveže meso je sočne rdeče ali rožnate barve, prijetnega duha in prožno na pritisk.

Sveže ribe so čvrste, imajo živordeče škrge in bistre oči.

Svežost jaje spoznate, če napravite tale poskus: v 1 liter vode raztopite 12 dkg kuhinjske soli in denite v to raztopino jajca. Če so sveža, bodo ostala na dnu, 5 dni stara se bodo dvignila do polovice, 8 in več dni stara jajca pa bodo plavala na površini.

ALI ŽE VESTE, da ... madeže najlaže očistimo, dokler so še sveži? Predhodno madež in okolico skrtačimo, da ne nastanejo pri čiščenju robovi.

Vinski madež odstranimo tako, da ga posujemo s soljo in nato izperemo s čisto vodo.

Makež od **črnila** navlažimo, posujemo s soljo ali pa nateremo z limonovim sokom ter izperemo z vodo.

Makež od **krvi** zmencamo v mrzli vodi, kateri smo dodale malo pralnega praška ali amonijaka in izplaknemo.

Makež od **sadja** odstranimo s toplim mlekom ali pa z vodikovim superoksidom (Wasserstoffsuperoksid), kateremu pred uporabo dodamo malo salmijaka.

Mastne madeže odstranjujemo z milom, s salmijakom, razredčenim v vodi, z bencinom in raznimi pastami.

NASLOVI SLOVENSКИH IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilajens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gabcerc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Cretnik, 4 rue Saint Fargeau, Paris 20 (Tel. MENilmontant 80.68), Jože Flis

in Ciril Lavrič, oba: 7 rue Gutenberg, Paris 15 (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalár, 17 rue Claude Debussy, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz, Moselle, France. — Mšgr. Stanko Grims, 24 rue N. Colson, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk in Ivan Iko, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade., Westf., W. Deutschland (Tel. 62676). — Dr. Franc Felc, Heusteigstraße 49/II, Stuttgart-S., W. Deutschland (Tel. 70.79.70). — Dr. Janez Zdešar in Franc šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

Madeže od rje namočimo in nataremo z limonovim sokom, pokrijemo s suho bombaževinasto krpo ali s pivnikom in prelikamo.

DRAGA DEKLETA, po majhnem premoru se spet povrnimo k našim pogovorom. Danes nekaj o negi las. Pri tem je krtača naš največji zaveznik. Najboljše so tiste z ročajem, ki imajo v gumijasti blazinici tope kovinaste iglice. Krtačimo ne le lase, ampak tudi lasišče. Tu se namreč nabira prah, ki pomešan z znojem zamaši pore, da lasišče ne more dihati in lasje oslabbijo. Krtačimo v vseh smereh, ne le kot ležijo lasje. Bodimo vztrajne in opravimo ta posel redno vsako jutro in zvečer! Lasje se bodo v kratkem okrepili in dobili lep lesk. Lase oz. glavo moramo umivati v rednih presledkih od 10 — 14 dni. Pri tem uporabljamo šampon, ki je primeren za našo barvo in vrsto las. Po skrbnem premisleku in posvetovanju z ogledalom si izberite pričesko, ki vam najbolj pristoja. Najlepša je preprosta frizura, katero ob vsaki priliki hitro uredite in, ki je čim manj odvisna od mode. Mladim dekletom dovoljuje moda, da si lase poživijo z barvastim trakom. Bleščiče zaponke, igle in glavnički so primerni samo za večerne prireditve. Izbirajte jih previdno z veliko okusa!

Pozdravljene do prihodnjic!

NAŠA LUČ

je namenjena Slovencem
po zapadni Evropi

11. letnik
1962

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

U G A N K E

POSETNICA

ZDRAVKO BIZON

Uganite poklic tega moža!

ENACBA

$$\begin{aligned} & a + (b-c) + d + e + f \\ & + (g-h) + (i-j) + k + \\ & (l-m) + (n-o) + (p-r) + \\ & (s-t) + (u-v) = \times \end{aligned}$$

a = zemeljski tečaj, b = ljubljansko pokopališče, c = svetlo angleško pivo, d = tovarna koles v Ljubljani, e = junaška pesnitev, f = preko 1500 km dolgi pritok Volge, g = moški pred poroko, h = zgodovinsko mestece v Dalmaciji, i = britanski dominion v Severni Ameriki, j = upanje, k = darilo, l = točaj bogov na Olimpu, m = čebelji izdelek, n = staja za živino, o = „kralj živali“, p = vrtnina, r = gnojna tvorba, s = funkcionalno obolenje organa zaradi nepravilnega delovanja živa, t = domače žensko ime, u = prisrčnost preprostega življenja, v = pasivna pokrajina na Hrvatskem, \times slovenski pregovor.

Rešitve bodo objavljene v prihodnji številki.

REŠITEV UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

Skrit izrek. — Če hoče kdo narediti kako lopovščino; mu nikoli ne zmanjka plemenitih nagibov zato.

Uganka. — Črka „K“.

Pravokotnik. — I.—II. Ljubljana (Lira, Jože, usta, Bled, lava, jama, Anka, noga, Ante).

Uredništvo in uprava imata
NASLOV: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Avstrija.

Če list naročiš pri upravi, STANE na leto 28 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 1,50 dolarja.

Printed in Austria